

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6669/06
21.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби Предузећа за спољну и унутрашњу трговину и услуге "АА", кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина 01/4 број У/П-399/06 од 23.10.2006. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 21.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Суботица број УП-356/3-05 од 25.01.2006. године. Наведеним решењем првостепеног царинског органа, које је донето у смислу члана 105. став 5. Царинског закона у поновном поступку, измењени су подаци у рубрикама 31, 33 и 47 за робу из наименовања 01 стављену у слободан промет по ЈЦИ УВ-4 број 10370 од 14.05.2004. године ЦИ Јавна складишта Суботица и утврђено постојање обавезе плаћања износа од 136.134,02 динара на име мање плаћеног царинског дуга за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ УВ-4 у наименовању 01, при чему је констатовано да је исти царински дуг наплаћен по решењу Царинарнице број УП-356/1-05 од 23.02.2005. године, због чега тужилац није обавезан да накнадно плати разлику мање плаћене царине за робу оцарињену по наведеној декларацији.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да у конкретном случају није било места примени члана 105. Царинског закона, којим је прописан поступак накнадне контроле, с обзиром на то да Одељење ревизије није навело ниједну једину чињеницу која би указала на нетачност или непотпуност датих података, а што би представљало основ за измену коначног управног акта – ЈЦИ. Даље истиче да је поступањем на начин како су у предметном случају поступили и првостепени и тужени царински орган, те мењањем мишљења, па чак и налаза утврђеног накнадном контролом, правни субјекат доведен у потпуно правну несигурност. Сматра такође да је, тиме што је тужиоцу омогућен приговор на записник, тужиоцу само про форме омогућено учествовање у поступку, с обзиром на то да му није предочен одговор на питања постављена у том приговору. Истиче такође да уколико царински радник није био сигуран у свој став приликом прегледа робе и прихвата ЈЦИ у односу на сврставање робе која се царини, онда је био дужан да узме узорак робе и привремено утврди податке, што Царински закон прецизно прописује у одредбама чл. 95. до 101. тог Закона, у ком случају би тужилац поступио по коначном налазу и платио царинске дажбине, при чему не би трпео штету јер би таква роба у промету била оптерећена укалкулисаним и стварно плаћеним трошковима које је роба имала. Такође налази да је Царинарница приликом покретања поступка у конкретном случају требало да примени одредбе чл. 239. до 255. Закона о општем управном поступку. Напомиње такође да је првостепени орган пре решавања у поновном поступку одбио да изврши повраћај наплаћених дажбина по захтеву тужиоца иако је био у обавези да наплаћени износ са каматом врати тужиоцу по службеној дужности. Како са наведених и њима у вези других разлога ближе назначених у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) и испитујући законитост оспореног решења на основу члана 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управно-правне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца, изјављену против решења првостепеног царинског органа од 25.01.2006. године налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога што из списа предмета несумњиво произлази да је у поступку који је претходно доношењу оспореног решења (и у ком поступку су отклоњени недостаци,

односно повреде правила поступка на које повреде је указивано претходним решењима туженог од 17.05.2005. и 16.09.2005. године), првостепени царински орган несумњиво утврдио да је по ЈЦИ УВ-4 број 10370 од 14.05.2004. године роба стављена у слободан промет погрешно сврстана у тарифни став 8519.991200 са стопом царине 5%, уместо исправно у тарифни став 8527.212000 Царинске тарифе са стопом царине 15%. У образложењу оспорене одлуке тужени орган је дао разлоге које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд, позивајући се при том на доказе који се налазе у списима овог предмета и то: фотокопије декларација поднетих од стране шпедиције "ББ"; на Објашњење Управе царина 01/3 бр. Д-12495/1 од 30.9.2004. године и Записник Комисије Одељења за царинске истраге Д-190/II од 28.11.2005. године о накнадној контроли предметне документације извршеној у просторији подносиоца декларације - Предузећа "ББ" из Београда - представништво у Суботици.

Стога су, по оцени овог суда, правилно у смислу одредбе члана 105. став 5. Царинског закона, у поновном поступку у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина број У/II-1056 од 16.09.2005. године измењени подаци у предметној ЈЦИ УВ-4 у наименовању 01, на начин означен у диспозитиву првостепеног решења.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да тужиоцу није омогућено адекватно учествовање у управном поступку, па налази да ови наводи нису основани. Ово стога што се у списима предмета налази Записник Комисије Одељења за царинске истраге Д-190/II од 28.11.2005. године о накнадној контроли предметне документације извршеној у просторијама подносиоца декларације - Предузећа "ББ" и то у присуству одговорног лица, а наведени записник је достављен тужиоцу на изјашњење, на који се тужилац и изјаснио поднеском од 10.01.2006. године.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби и нашао да се њима не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења, па како су ти наводи истицани и у жалби и били предмет правилне оцене туженог органа, то исти нису били од утицаја на одлучивање.

Са напред наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 21.12.2007. године, У. 6669/06

Записничар, Председник већа-судија,

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК